

บทที่ 4 ผลการวิจัย

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของผลการทดลอง และการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

$\bar{x}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนแต่ละตัวยกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน
df	แทน	ระดับขั้นของความเป็นอิสระ
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงค่าเอฟ
*	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
I	แทน	ระยะของการทดลอง
G	แทน	กลุ่ม
I x G	แทน	ปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วย ในระยะก่อนการทดลองและระยะหลังการทดลองของผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์และกลุ่มควบคุม

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกความไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยในระยะก่อนการทดลองและระยะหลังการทดลอง

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์และกลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยในระยะก่อนการทดลองและระยะหลังการทดลองของผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์และกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 1 คะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยในระยะก่อนการทดลองและระยะหลังการทดลองของผู้ป่วยที่มีก้อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์และกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง			กลุ่มควบคุม		
คนที่	ระยะ		คนที่	ระยะ	
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง		ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง
1	77	60	1	74	75
2	79	68	2	72	77
3	72	67	3	74	74
4	74	52	4	79	81
5	73	47	5	71	72
6	72	48	6	80	80
รวม	447.00	342.00		450.00	459.00
$\bar{X}$	74.50	57.00		75.00	76.50

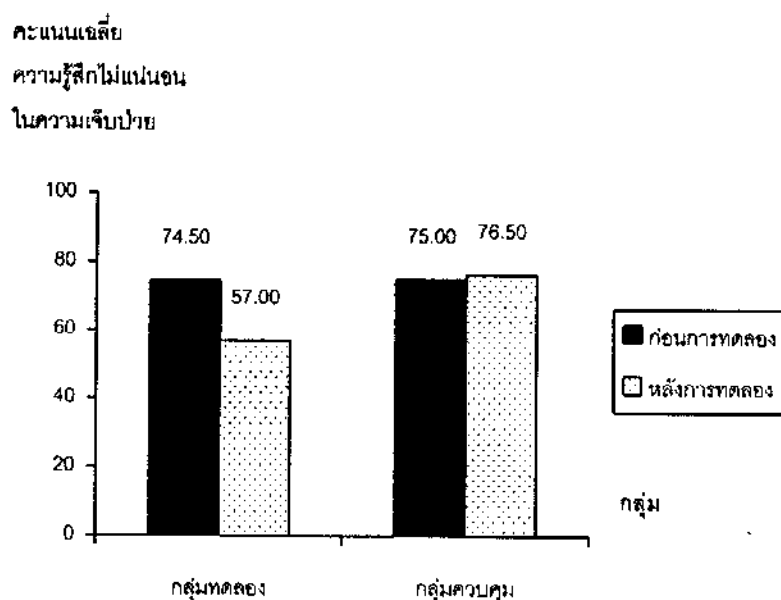
จากตารางที่ 1 แสดงคะแนนความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยในระยะก่อนการทดลองและระยะหลังการทดลองของผู้ป่วยที่มีก้อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์และกลุ่มควบคุม

นั่นคือ ผู้ป่วยที่มีก้อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองและหลังการทดลองเป็น 74.50 และ 57.00 ผู้ป่วยที่มีก้อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มควบคุมเป็น 75.00 และ 76.50

ตารางที่ 2 แสดงคะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์ ในระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

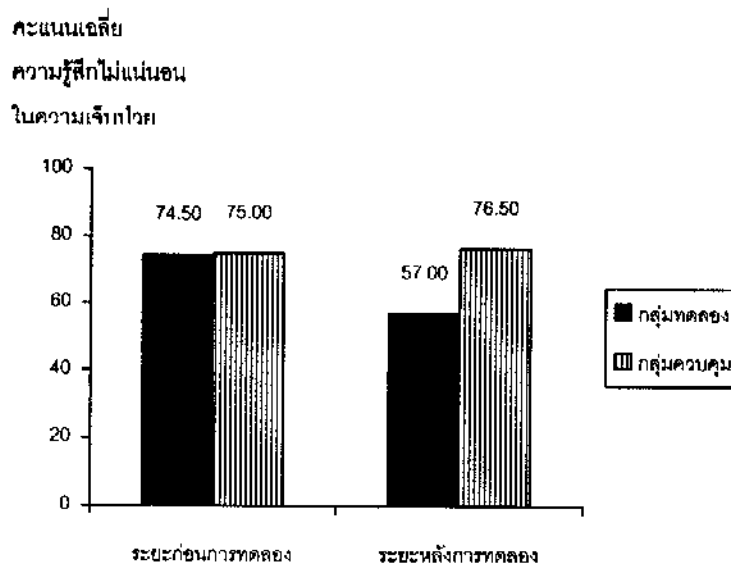
กลุ่ม	ระยะการทดลอง	$\bar{X}$	<i>SD</i>	<i>N</i>
กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์	ก่อนการทดลอง	74.50	2.88	6
	หลังการทดลอง	57.00	9.34	6
กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	75.00	3.69	6
	หลังการทดลอง	76.50	3.51	6

จากตารางที่ 2 พบว่าผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์และกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยเป็น 74.50 และ 75.00 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 2.88 และ 3.69 ในระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยเป็น 57.00 และ 76.50 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 9.34 และ 3.51

ภาพที่ 2 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์ และผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มควบคุมในระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

จากภาพที่ 2 พบว่าผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วย ก่อนการทดลองเป็น 74.50 ระยะหลังการทดลองเป็น 57.00 ซึ่งลดลงจากระยะก่อน การทดลองเท่ากับ 17.50 และผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วย ก่อนการทดลองเป็น 75.00 ระยะก่อนการทดลองเป็น 76.50 ซึ่งเพิ่มขึ้นจากระยะก่อนการทดลองเท่ากับ 1.50

ภาพที่ 3 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยระยะต่าง ๆ ของการทดลองของผู้ป่วยที่มีก้อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์ และผู้ป่วยที่มีก้อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มควบคุม

จากภาพที่ 3 พบว่าระยะก่อนการทดลองผู้ป่วยที่มีก้อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยต่ำกว่า ผู้ป่วยที่มีก้อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มควบคุมเท่ากับ 0.50 ในระยะหลังการทดลองผู้ป่วยที่มีก้อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยต่ำกว่า ผู้ป่วยที่มีก้อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มควบคุมเท่ากับ 19.50

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกความไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

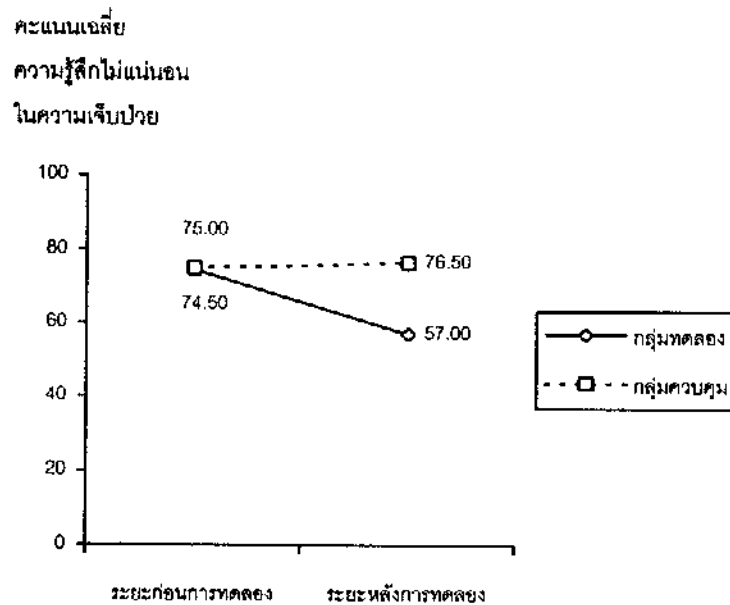
Source of variation	df	SS	MS	F
Between subjects	11	1031.50		
Group (G)	1	600.00	600.00	13.91*
Ss w/in groups	10	431.50	43.15	
Within subjects	12	1101.00		
Interval	1	384.00	384.00	21.88*
IXG	1	541.50	541.50	30.85*
IXSs w/in groups	10	175.50	17.55	
Total	23	2132.50		

$$F_{.05}(1,10) = 4.96$$

* $p < .05$

จากตารางที่ 3 พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยระหว่างระยะก่อนการทดลองและระยะหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นั่นคือ วิธีการทดลองและระยะเวลาของการทดลองส่งผลร่วมกันต่อความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วย ดังแสดงในภาพที่ 4

ภาพที่ 4 กราฟเส้นแสดงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะของการทดลองต่อความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วย

จากภาพที่ 4 พบว่าในระยะก่อนการทดลอง คะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มควบคุมใกล้เคียงกัน แต่ในระยะหลังการทดลองมีการเปลี่ยนแปลงของคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วย โดยในระยะหลังการทดลองผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์มีคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยต่ำกว่าผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มควบคุม แสดงให้เห็นว่า วิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลองนั้น ส่งผลร่วมกันต่อความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยร่วมกัน จึงทำให้คะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของกลุ่มทดลองลดลง

นั่นคือ มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง

ตอนที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วย
ในระลอกก่อนการทดลองและระลอกหลังการทดลอง

ตารางที่ 4 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระลอกก่อนการทดลอง

Source of variation	df	SS	MS	F
Between group	1	0.75	0.75	0.02
Within group	20	607.00	30.35	

$$F_{05} (1,17) = 4.45$$

* $p < .05$ ปรับค่า df ด้วยวิธีการของ ฮาวเวลล์ (Howell, 1992, p. 451) ได้ค่า $df = 16.98$

จากตารางที่ 4 พบว่าในระลอกก่อนการทดลอง คะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นั่นคือ ความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 5 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะหลังการทดลอง

Source of variation	df	SS	MS	F
Between group	1	1140.75	1140.75	37.59*
Within group	20	607.00	30.35	

$$F_{.05} (1,17) = 4.45$$

* $p < .05$ ปรับค่า df ด้วยวิธีการของ ฮาวเวลล์ (Howell, 1992, p. 451) ได้ค่า $df = 16.98$

จากตารางที่ 5 พบว่าในระยะหลังการทดลอง คะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยระยะหลังการทดลองกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยต่ำกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

นั่นคือ จากการที่ค่าเฉลี่ยทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยในระยะหลังการทดลองทั้งสองกลุ่มจากตารางที่ 2 และภาพที่ 4 แสดงให้เห็นว่าความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยในกลุ่มทดลองต่ำกว่ากลุ่มควบคุมอย่างเชื่อมั่นได้สูง โดยมีโอกาสคลาดเคลื่อนไม่เกิน 5 เปอร์เซ็นต์

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์และกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 6 ผลการทดสอบผลย่อยของระยะเวลาของผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเกสตัลท์

Source of variation	df	SS	MS	F
Between subjects	5	310.75		
Interval	1	918.75	918.75	27.55*
Error	5	166.75	33.35	
Total	11	1396.75		

$$F_{.05}(1,5) = 6.61$$

* $p < .05$

จากตารางที่ 6 พบว่าคะแนนเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์ในระยะก่อนการทดลองและระยะหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นั่นคือ ในระยะหลังการทดลองผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์มีความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยต่ำกว่าก่อนการทดลอง

ตารางที่ 7 ผลการทดสอบผลย่อยของระยะเวลาในผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์

Source of variation	df	SS	MS	F
Between subjects	5	120.75		
Interval	1	6.75	6.75	3.86
Error	5	8.75	1.75	
Total	11	136.25		

$$F_{.05}(1,5) = 6.61$$

$$*p < .05$$

จากตารางที่ 7 พบว่าค่าเฉลี่ยความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อในกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง และระยะหลังการทดลอง แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นั่นคือ ในระยะหลังการทดลองความรู้สึกไม่แน่นอนในความเจ็บป่วยของผู้ป่วยที่มีก่อนบริเวณเต้านมในช่วงรอฟังผลการตรวจชิ้นเนื้อ ในกลุ่มที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคลตามทฤษฎีเกสตัลท์ ไม่พบความแตกต่างระหว่างก่อนทดลองกับระยะหลังการทดลอง